

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **S.B.**, zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2014 č.j. OAM-7/LE-LE18-K03-2013, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobkyně v zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům podala v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí, ve kterém vytýčila žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), jen označením porušení zákonných ustanovení, konkrétně:

- § 2 odst. 1 správního řádu, neboť rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami,
- § 3 správního řádu, jelikož v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního

- § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy,
- § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné – žalovaný se v něm nevypořádal se všemi důvody, které v průběhu řízení uvedl ani neobjasnil, na základě jakých úvah a skutečností došel k závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí, § 12 a 14a zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany,
- § 12 – 14a zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Navrhla zrušit napadené rozhodnutí a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Dne 6.3.2014 žalobní body byly doplněny ve smyslu, že důvodem pro vycestování z Iránu u žalobkyně bylo vycestování jejího manžela, kterému hrozilo zadržení. Žalovaný si neopatřil žádné podklady pro rozhodnutí k úvaze, zda žalobkyni hrozí v případě návratu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině – rodině pronásledování. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6AZs 3/2012-45 a zdůraznila, že rodina naplňuje obě kumulativní kritéria zakotvené v čl. 10 písm. d) Kvalifikační směrnice, lze ji proto považovat za určitou sociální skupinu. Dále poukázala na rozsudek NSS č.j. 5AZs 2/2012 a 5AZs 66/2008-70. V této souvislosti vyslovila pochybení žalovaného, pokud nezjistil skutkový stav tak, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a neshromáždil dostatek důkazů pro posouzení této obavy žalobkyně. Kdyby žalobkyně nevycestovala s manželem, hrozilo by jí pronásledování a vážná újma ze strany státních orgánů. Ani skutečnost, že nebyla oficiálně vyslechnuta v průběhu několika týdnů poté, co bezpečnostní složky začaly hledat jejího manžela, nevyvrací odůvodněnost obav z pronásledování. S odkazem na zprávy rakouského centra ACCORD, Švýcarskou uprchlickou radu, organizaci Amnesty International z května 2011 a června 2011, není návrat bezúspěšných žadatelů o azyl v zahraničí bezpečný a hrozí jim vyšetřování.

[4] Žalovaný k žalobě dne 14.2.2014 uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, opatřil si úplné podklady pro rozhodnutí a neshledal důvod k udělení mezinárodní ochrany. Má za to, že obsáhlé a srozumitelně své důvody v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, řádně se vypořádal se všemi tvrzenými skutečnostmi žalobkyně ve vztahu ke všem ustanovením zákona o azylu. Navrhl žalobu zamítnout.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku a v odůvodnění mimo jiné uvedl, že žadatelka ze své vlasti vycestovala bez problémů, v Íránu pracovala jako učitelka v předškolním zařízení a jako důvod

opuštění vlasti uvedla potíže jejího manžela, kterého nechtěla opustit. Při posouzení žádosti vycházel především z výpovědi žadatelky, jí doložených materiálů a z informací, které správní orgán shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránské islámské republice. Konkrétně se jednalo o zprávu MV Velké Británie z 28.6.2011, Směrnici MV Velké Británie pro posuzování žádostí o azyl z října 2012, společné zprávy z ověřovací mise do Teheránu Dánské imigrační služby, norské LANDINFO a Dánského výboru pro uprchlíky z února 2013 a z obsahu databanky ČTK. Zdůraznil, že je vedeno samostatné správní řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jejího manžela pana A. E. a její nezletilé dcery, a ani v jejich případě nebyly zjištěny žádné skutečnosti vedoucí k udělení mezinárodní ochrany.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně do České republiky přicestovala 4.1.2013 v 17.50 hodin. Na letišti v Praze se prokázala identifikační kartou Švýcarska znějící na jméno E.C., nar. X, státní příslušnost Švýcarská konfederace. Předložila cestovní doklad České republiky znějící na jméno E.C., nar. X, státní příslušnost Česká republika. Přicestovala s nezletilou dcerou na cestovní doklad České republiky znějící na jméno A. C., nar. X, příslušnost Česká republika. Prověřením bylo zjištěno, že identifikační karty jsou padělky a cestovní doklady jsou neoprávněně pozměněny. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno podáním žádosti dne 9.1.2013, ve kterém žalobkyně uvedla, že má íránskou národnost, matka i otec žijí v Íránu ve městě Shiraz, je schopna se domluvit anglicky, je vdaná. V Íránu žila ve městě Shiraz a pokud se týká cestování, pak pobývala občas mezi lety 2003 – 2006 ve Spojených arabských emirátech v Dubaji. Od 1.5.2012 do druhé poloviny května 2012 v Turecku, od začátku června až do 4.1.2013 v Řecku. Vyznává islám – šíismus, ona nikdy ani nikdo z rodiny nebyl politicky angažován, má vysokoškolské vzdělání a pracovala 5 let jako učitelka. Svou vlast opustila 1.5.2012 z důvodu, že chce žít s manželem, který musel z Íránu odejít proto, že mu zabavili majetek, sympatizoval s bahaisty, a když mu bylo podruhé vyhrožováno, odešel. Letěli do Turecka, pak jeli autem, šli pěšky a pluli lodí do Řecka a odtud odletěli do ČR. Nejsou ekonomičtí uprchlíci, chtějí najít bezpečné místo k životu. Původně chtěli jet za příbuznými do Německa, ale je jim jedno, kde budou žít, hlavně, že budou v bezpečí. Na otázku, čeho se obává v případě návratu, uvedla, že nemůže říct, jestli by se jí něco stalo, ale určitě tam hrozilo nebezpečí jejímu manželovi. Při pohovoru k žádosti dne 17.1.2013 do protokolu uvedla, že z Íránu do Teheránu vycestovala na vlastní doklady, v Turecku jí je vzal převaděč, když se chystali na cestu do Řecka. Manžel měl svůj doklad, cestoval na černo, protože měl zákaz vycestování. Írán neopustili z ekonomických důvodů, měli dobré zázemí. Ona pracovala, manžel měl slušný výdělek, i rodiče měli nějaký majetek. Z Íránu do Turecka byla cesta bez problémů, pak již bylo cestování náročné. Důvodem opuštění Íránu je její manžel, nechtěla ho opustit. Když se s manželem seznámila, zabýval se nákupem, prodejem a opravou telekomunikačních zařízení, a protože byla velká konkurence, rozšířil sortiment o satelitní přijímače. Z jejího pohledu se manžel zabýval prodejem zboží, které nebylo legální, zpřístupňoval lidem televizní stanice, které nebyly dostupné a myslí si, že to bylo důvodem jeho problémů. Pokud se týká manželova zadržení v r. 2011, o tom ví z vyprávění manžela; následovaly problémy, zabavili mu zboží v obchodě. O bahaí se ona nezajímala, zajímalo to jejího manžela. Poté, co zabavili manželovi zboží, hledali ho doma a zabavili počítač, notebook, měla obavy a přestěhovala se ke svým rodičům. Pak ji navštěvovali u

jejich rodičů, přišel tam člověk, příslušník armády Strážců islámské revoluce a řekl, že má příkaz, aby manžela předvedli k soudu, ale předvolání nepřevzali. Řekli, že neví kde je a dokonce mu řekli, že ona uvažuje o rozvodu. Celkem se jednalo asi o 4-5 návštěv. Pokud se týká jejích osobních problémů, uvedla, že nesouhlasila s předpisy, učební látkou, kterou učila, šla svou cestou a byla za to pokárána. Myslí si, že v případě návratu jí a dceři nehrozí nebezpečí, ale manželovi ano. Následující pohovor proběhl dne 17.10.2013, kdy byla dotazována na incident, který se měl manželovi stát v r. 2011. Uvedla, že když se manžel vrátil domů, kulhal, bolelo ho koleno, byl otřesený a později řekl, že byl unesen a po výsledku unesen na neznámé místo. Nějakou dobu byl doma, asi 4 nebo 5 dnů, pak byl u lékaře. Manžel díky tomu, že je synem vlivného otce, měl štěstí, za nějakou dobu zase začal montovat satelity, ale ona měla strach. Z lidí, které ji v civilním oblečení navštívili, měla strach, ptali se po manželovi, prohledali byt, vzali počítač, satelit a z automobilu vzali notebook. Muži, kteří přišli k jejím rodičům, měli na manžela zatykač. Hledali jej i u jeho rodičů.

[7] Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu, a to konkrétně Infobanky ČTK, zpráva o zemi vydaná Ministerstvem vnitra Velké Británie 28.6.2011 na téma bezpečnostní síly, soudnictví, podmínky ve věznicích, svoboda vyznání, Bahájové a odchod a návrat, Informace dánské imigrační služby, norské LANDINFO a dánského výboru pro uprchlíky z února 2013 na téma O přestupu na křesťanství, problémy týkající se Kurdů a demonstrantů po volbách v r. 2009 a právní otázky a postupy při výjezdu ze země, Informace MV Velké Británie z října 2012 „Směrnice pro posuzování žádosti o azyl“, ze kterého vyplývá, že existuje skutečné nebezpečí, že těm příslušníkům vnitřních bezpečnostních a rozvědných složek, kteří vystoupili proti porušování lidských práv a upozornili na sebe státní orgány, by při návratu hrozilo skutečné riziko persekuce. Je nepravděpodobné, že by nějaký žadatelé zdůvodňující svou žádost o azyl výhradně jejich následky opuštění Íránu, kdy toto samé bylo o sobě dostatečné k tomu, aby byla nezbytná ochrana. Nezákonné opuštění země může být přitěžující okolností v jiných kategoriích tvrzení a jako takový rizikový faktor by tato okolnost měla být brána v úvahu. Jakýkoliv Íránec, který opustí zemi nezákonným způsobem bez platného cestovního pasu, může být odsouzen k trestu odnětí na 1 – 3 roky nebo mu může být uložena pokuta a k projednání je příslušný zvláštní soud, který sídlí v Teheránu.

[8] U jednání soudu žalobkyně uvedla, že nebyla důvodem odchodu z vlasti obecná situace, i když se vším nesouhlasila, ale respektovala všechny zákazy, odešla proto, aby následovala manžela, neboť Írán není z země, kde by žena mohla bez svého manžela sama žít. Nikdy netíhla k islámu, a když přijela do České republiky, orientuje se na křesťanství, což však nemůže své rodině sdělit. Nedovede si představit, co se může v případě jejího návratu stát, ona ví o dvou lidech, kteří nebyli politickými aktivisty a využili možnost návratu, a nyní jsou ve vězení. Předložila vyjádření kazatele Sboru církve bratrské v Horní Suché ze dne 30.9.2014 o obsahu, že ona i její manžel v průběhu svého pobytu v PoS se zapojili do společenského života křesťanské církve. Dále uvedla, že její manžel pracuje v Praze pro Rádio Svobodná Evropa, a to samo o sobě již svědčí o tom, že byl prověřen, aby nedošlo k „nasazení“.

[9] Soudu z jeho rozhodovací činnosti je známo, že ve věci manžela žalobkyně a jejich dcery bylo soudem rozhodováno pod sp. zn. 62Az 4/2014 a žalobě nebylo vyhověno.

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[11] Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplynulo, že jako důvod opuštění země původu bylo následování manžela, který opustil Írán, neboť měl problémy s výkonem zaměstnání, a to prodejem a montáží satelitních přijímačů. Žalobkyně sama o sobě neměla žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami.

[12] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Tento se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizince a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[13] Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

[14] Žalobkyně svou žalobu v základu, pokud jde o azylově relevantní důvody, postavila na příslušnosti k určité sociální skupině, a to k rodině. Otázku svého pronásledování spatřovala v tom, že jako manželka, jejíž manžel musel opustit Írán z důvodu pronásledování, je rovněž v případě svého návratu ohrožena. Soud přisvědčil žalobkyni v jejím tvrzení, že rodina je sociální skupina, což bylo již opakovaně judikováno, a proto do úvahy připadá možnost jejího pronásledování, byli-li pronásledováni její manžel. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že ona sama neměla žádné potíže se státními orgány, toliko přišla do styku s osobami v civilu, kteří ji navštívili doma a hledali jejího manžela, chovali se hrubě, pročež odešla k rodičům. Žalobkyně zcela legálně se svou dcerou vycestovala. Soud nezpochybnil úvahu správního orgánu, že žalobkyně nebyla ohrožována státními orgány, jestliže jí nebyly kladeny žádné překážky při vycestování, které je možné jen se souhlasem

manžela. Na základě uvedeného nelze dojít k jinému závěru, než že žalobkyně nesplňuje podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť nebyla nucena opustit svou vlast z důvodu pronásledování.

[15] Pokud se týká posouzení podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, i v tomto se soud ztotožnil s žalovaným. Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, obdobně jako § 12 písm. a) vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Obava z ohrožení života v zemi původu není ještě sama o sobě důvodem pro udělení azylu, současně musí být prokázáno, že jde o obavu z pronásledování proto, že žadatel má určité politické přesvědčení, vyznává určitou víru, patří k určité národnosti, rase, sociální skupině či pohlaví. Pro posouzení splnění podmínek daného ustanovení soud vycházel z kritérií vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009 sp. zn. 5Azs 36/2008, bod IV. (i). Nejvyšší správní soud rozdělil kritéria zde obsažená takto: „*Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).* Dle názoru soudu žalobkyně v souhrnu dané podmínky nesplňuje. Z informací, které sama žalobkyně ke své situaci před odchodem ze své vlasti sdělila, soud dospěl k závěru, že žalobkyně především neplní pátou podmínku, neboť pouhá skutečnost, že je manželkou muže, který má problémy z důvodu svého nezákonného podnikání, v žádném případě nelze podřadit pod azylově relevantní důvod. Žalobkyně ve své vlasti pracovala jako učitelka, neúčastnila se podnikání manžela, nevyvíjela žádnou politickou či jinak odporující činnost, naopak uvedla, že všechny zakázky tolerovala. Soud jen zdůrazňuje, že správní orgán nevyhověl žádosti manžela žalobkyně a mezinárodní ochranu včetně doplňkové ochrany neudělil. Soud, jenž o žalobě manžela rozhodoval pod sp. zn. 62Az 4/2014 žalobu zamítl, neboť neshledal azylově relevantní důvody.

[16] Pokud se týká ustanovení § 13 zákona o azylu, toto ustanovení slouží jako jedna z možností sloučení rodiny, a to v případě, že osoby nejsou, respektive nemusejí být, uprchlíky ve smyslu ŽÚ1951. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit rozdělení rodiny proto, že u jednoho rodinného příslušníka jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a u jiného nikoli. Žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu

a ani není rodinnými příslušníkem azylanta. Azyl podle tohoto ustanovení může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které byl udělen azyl.

[17] K možnosti udělení humanitárního azylu žalobkyně nic blíže nekonkretizovala, neuvedla, v čem správní orgán při hodnocení této otázky pochybil, soud rovněž jen v obecné rovině se porušením ustanovení § 14 zákona o azylu zabýval a žalobkyni nepřisvědčil. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a proto je výhradně na posouzení žalovaného, zda žadatelovu konkrétní situaci podřadí pod ustanovení § 14 zákona o azylu. Tento názor má odraz v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudcích ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, dále ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48. Žalovaný neshledal po vyhodnocení

rodinné, sociální i ekonomické situace žalobců důvod pro udělení této formy azylu a otázkou se přezkoumatelným způsobem v odůvodnění rozhodnutí vypořádal.

[18] Žalobkyně vyslovila obavu z návratu do své vlasti a poukázala v doplněné žalobě na informace o zemi původu, na Švýcarskou uprchlickou Radu, na zprávu organizace Amnesty International z května a z června 2011, organizace Íran Human Rights z března 2011 o shodném obsahu, že by neúspěšní žadatelé mohli být stíháni s odkazem na konkrétní případy. Zbývalo tedy posoudit, zda hrozba tvrzená žalobkyní spadá pod § 14a a 14b zákona o azylu.

[19] Ustanovení § 14a zákona o azylu obsahuje důvody udělení doplňkové ochrany. Tato se udělí v případě, že cizinec nesplňující důvody pro udělení azylu by v případě návratu do své vlasti byl ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy, jako je např. uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení atd., a nemohl by nebo by nebyl ochoten využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Správní orgán disponoval zprávami o zemi původu, jak uvedeno v odstavci [7] tohoto rozsudku. Z těchto zpráv vyplývá, a to s odvoláním na informace Mezinárodní organizace pro migraci v Teheránu, dále ředitele oddělení pasů a víz, že Íránci, kteří vycestovali legálně, nemají žádné problémy s návratem, se zdůrazněním, že íránská ústava umožňuje občanům žít tam, kde si přejí. Jiná situace je v případě, že osoba vycestovala nelegálně, nebo se dopustila trestného činu. S odkazem na informace získané žalovaným a informace, které předestřela žalobkyně, pak lze konstatovat, že je rozlišováno, zda osoba vycestovala legálně či nikoliv, zda byla v zahraničí politicky aktivní či nikoliv a pokud event. žalobkyni hrozí při návratu výslechem, pak tento postup nelze podřadit pod vážnou újmu ve smyslu kritérií ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. V návaznosti na uvedené, soud dospěl k závěru, že případné nezbytné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu a její vycestování neshledal v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[20] Soud při přezkoumání rozhodnutí postupoval tak, jak uvedeno v odstavci [10] tohoto rozsudku, a proto nezohlednil nově předložené skutečnosti ohledně toho, že žalobkyně v době svého pobytu v České republice se sblížila s křesťanstvím, neboť k tomuto došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud je povinen princip vyjádřený v ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. prolomit a přihlédnout i k tvrzeným skutečnostem, nastalým po právní moci rozhodnutí správního orgánu tehdy, pokud by bylo možné se o těchto

skutečnostech domnívat, že mohly být relevantní pro možné udělení azylu podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu. To ovšem platí za předpokladu, že soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement*, a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Soud se naopak nebude zabývat novými skutečnostmi za situace, kdy bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o azylu, a že tato nová žádost bude přípustná dle § 10a cit. zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 7. listopadu 2014 č.j. 5 Azs 128/2014-27). Vzhledem k uvedenému tak soud nevzal v potaz nově uváděnou a prokázanou skutečnost.

[21] Soud rovněž neshledal důvodnými ani námitky týkající se porušení procesních předpisů (§ 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a 2, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu). Dle názoru soudu žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, vycházel z objektivních a dostatečných informací o zemi původu. Žalovaný především vyšel z údajů sdělených žalobkyní v kontextu s informacemi sdělenými jejím manželem v jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany a informací o Íránu, které si obstaral sám. Své rozhodnutí přesvědčivě a dostatečně odůvodnil. Nebylo shledáno, že by žalobkyně byla na svých právech v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácena. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

[22] Soud již jen zdůrazňuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[23] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

[25] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí náklady spojené s tlumočením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 3. června 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně